

— Προσέξατε, μαρκήσις, προσέξατε! . . .

— Είπετε ὅ,τι θέλετε, ὀργισθῆτε, χλευάσατέ με, κατηγορήσατέ με ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ ἀγνωμοσύνῃ, ἔχετε τὸ δικαίωμα· διότι σεῖς, κυρία, ἐφάνητε τόσον ἀφιλοκερδής, τόσον εἰλικρινής, τόσον τιμιά εἰς ὅλην ταύτην τὴν ὑπόθεσιν! Ὑπῆρξατε περιποιητικῆ, εὐγενής, πρὸς τὸν γέροντα Σταμπλῆ! Πειθεθάλατε τὸ γῆρας του διὰ τοσούτων φροντίδων καὶ στοργῆς, ὥστε ὅ,τι καὶ ἂν εἶπτε νῦν ἔχετε δίκαιον! Ἄλλ' εὐσυνειδήτως, ἦτο χρέος σας νὰ φερθῆτε οὕτω· διότι σεῖς κατωθρώσατε αὐτὸν ν' ἀπογυμνωθῆ τῆς περιουσίας του.

— Ἀσπλαγγχε, τὸ ἔλαμον χάριν ὑμῶν!

— ὦ, ναί, χάριν ἐμοῦ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος κινῶν τὴν κεφαλὴν· μὴ λέγετε εἰς ἐμὲ τοιαῦτα πράγματα ἐκτὸς ἐὰν θέλητε ν' ἀστευεῖσθῆτε.

— Σὰς ἀρμόζει πολὺ νὰ μ' αἰτιάσθε ἐπὶ ἀγνωμοσύνῃ, ὑμεῖς ὁ ποτίσας τόσας πικρίας τὸν γέροντα τὸν εὐεργετήσαντα ὑμᾶς.

— Ἐγὼ ἠγνόουν τὰ πάντα· ἀλλὰ σεῖς, ἦτις ἐγνωρίζετε καὶ τὰ καθ' ἕκαστα, σεῖς ὑπῆρξατε ἀσπλαγγχος πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἐξεδιώξα ἐγὼ τὸν εὐεργετήν σας ἐκ τῆς τραπέζης του καὶ ἐκ τῆς ἐστίας του· σεῖς, ἐξεδιώξατε αὐτόν.

— Σεῖς, ἀνερώνησεν ὁ μαρκήσιος, προσεπαυθήσατε διὰ μυριῶν κολακειῶν νὰ κερδήτητε τὴν ἐμπιστοσύνην γέροντος ἀνυπερασπίστου καὶ ἔπειτα ἀπωθήσατε αὐτόν διὰ τοῦ ποθὸς καὶ ἐγκατελείψατε αὐτόν ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς θλίψεως.

— Σεῖς, σὰς λέγω, ἐξεδιώξατε αὐτόν.

— Σεῖς, ἐφέρατε αὐτόν εἰς τὸν τάφον.

— Μαρκήσις! κηρύττω πόλεμον ἐναντίον σας.

— Πολὺ καλὰ! πόλεμος λοιπόν, τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀποθάνω χωρὶς νὰ πολεμήσω μίαν φοράν!

— Σκέφθητε, μαρκήσις, πόλεμος ἀδιάλλακτος, πόλεμος διηνεκής, πόλεμος ἄγριος!

— Πόλεμος μέχρι θανάτου! κυρία βραωνίς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἀσπαζόμενος τὴν χειρὰ της.

— Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ κυρία Βωμπὲρ ἀπεσύρθη παρωργισμένη καὶ ἀπειλητικῆ, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος μείνας μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ του ἐσκίρτα ὑπὸ χαράς.

Ἐν τούτοις ἡ βραωνίς ἐπιστρέψασα εἰς τὸν πύργον της περιεπάτει ἐπὶ πολὺ μετὰ βήματα μεγάλα ἐντὸς τοῦ δωματίου της ἄπελπις καὶ κτυπῶσα τὸ μέτωπόν της μετὰ μανίας· ἀλλ' αἰφνης ἤνοιξε βιαίως τὸ παράθυρον καὶ ὡς γαλῆ ἐνεδρεῖουσα μῦν, προσήλωσε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ μεγάρου Λασεγλιέρ, ἐφ' οὗ προσπίπτουσα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ λάμψις τῆς σελήνης, ἀντανεκλάτο ὑφ' ὅλων τῶν παραθύρων του. Μῶλον δὲ τὸ ψυχρός τῆς νυκτὸς ἔμεινεν ἐκεῖ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν, θεωροῦσα αὐτὸ ἐν σιωπηλῇ ἐκστάσει. Τέλος ὅμως τὸ μέτωπόν της ἠκτινοδόλησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμψαν καὶ ὡς Αἴας ὁ ἀπειλῶν τοὺς θεοὺς ἐξέτεινε πρὸς τὸ μέγαρον τὴν χειρὰ της καὶ ἀνεφώ-

νησε «Ὅθ' γείνης ἰδικόν μου». Μετὰ δὲ τοῦτο ἔγραψε πρὸς τὸν Ῥαοὺλ ταύτην μόνην τὴν λέξιν· Ἐλλὲ καὶ ἔπειτα κατακλιθεῖσα ἀπεκοιμήθη, ἐνῶ ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐπλανᾶτο τὸ εἰρωνικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα, ὅπερ ἔχει βεβαίως ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, ὅταν ἀποφασίξῃ τὴν ἀπώλειαν δύο ψυχῶν.

*Ἐπιτ. συνέχισιν.

ΑΡΣΙΝΩ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΑ ὄΓΓΑ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΟΥ

Ὅργανα ἐλλειμματικὰ, πεπηρωμένα, ἢ ἀτελῶς ἀνεπτυγμένα (rudimentaires) ὀνομάζονται ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ ζωϊκοῦ ἢ φυτικοῦ σώματος, ἅτινα φαίνονται ὡς περιττὰ, μὴ ἔχοντα οὐδεμίαν φυσιολογικὴν λειτουργίαν καὶ σημασίαν. Τοιαῦτα ὄργανα π. χ. εἰσὶν οἱ μαστοὶ εἰς τὰ ἄρβρα τῶν μαστοφόρων, αἱ πτέρυγες τῆς στρουθοκαμήλου, οἱ κοπτῆρες εἰς τὰ ἔμβρυα τῶν μηρυκαστικῶν, ἅτινα, ὡς γνωστὸν στεροῦνται τῶν ἄνω κοπτῆρων, οἱ σῆμονες πολλῶν ἀνθέων, εἶτε οἱ ὑπεροί, οἵτινες παρίστανται ὡς φύματά τινα ἢ τριχωταὶ ἐπάρσεις ἐπὶ τῶν θέσεων, ἐφ' ὧν ἔδει τὰ ὄργανα ταῦτα νὰ ὦσι τέλεια, οἱ ὀδόντες τῶν ἐμβρύων τῶν φαλινῶν, αἵτινες ἀνεπτυγμένοι δὲν φέρουσιν ὀδόντας, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀσπάλακος κ.τ.λ.

Τὰ ἐλλειμματικὰ ταῦτα ὄργανα ὦν τὸ πλῆθος εἶνε μέγα παρὰ τοῖς φυτοῖς καὶ τοῖς ζώοις, ὑποδεικνύουσιν ὅτι εὐρίσκοντό ποτε πρότερον ἐν πολλῷ τελειότερα καταστάσει παρὰ τῶ φέροντι ταῦτα ζῶω ἢ φυτῷ, καὶ ὅτι, μεταβληθέντων τῶν περιστάσεων τοῦ βίου καὶ τῆς διαίτης τοῦ ὄντος, ἐπληρώθησαν τῆς ἀχρηστίας ἕνεκα ἢ ἄλλων λόγων, καὶ ὅτι, μεταδιδόμενα οὕτω διὰ τῆς κληρονομικότητος ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν παρηλλαγμένα, φθίνουσιν ἀδιακόπως κατὰ τὸ διάστημα τῶν αἰώνων, ἐκλείποντα ἐπὶ τέλους ὀλοσχερῶς. Τούτου ἕνεκα ἡ σημασία αὐτῶν ἐν τῇ ἰσορίᾳ τῆς ἀναπτύξεως εἶνε μεγίστη.

Τὰ πεπηρωμένα ὄργανα ὑπόκεινται εἰς διαφορὰς παραλλαγὰς, ἀνακτῶντα ἐνίοτε ὡς ἐκ τῆς χρήσεως ἢ τῆς ἀσκήσεως τὴν φυσιολογικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Παράδειγμα δὲ γνωστὸν ἔστω τὸ γεγονός, καθ' ὃ καὶ ἄνδρες ἐθήλασαν βρέφη διὰ τοῦ γάλακτος τῶν πεπηρωμένων αὐτῶν μαστῶν.

Τοιαῦτα ὄργανα πεπηρωμένα, ποικίλλοντα κατὰ τὴν ἀτελίαν αὐτῶν ἀνάπτειν παρὰ τούτω ἢ ἐκεῖνω τῶν ἀνθρώπων εἰσι καὶ οἱ μῦς τοῦ ὠτός τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τινες τοῦ δέρματος αὐτοῦ.

Τὰ δύο ταῦτα ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐγένοντο πολλάκις ἀφορμὴ συγκρίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος πρὸς τὸ ζωϊκόν. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι δὲ φυσιοδίφαι, καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὡς χαρακτῆρα διακριτικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ζῶων, πρὸς τῇ ὀρθίᾳ αὐτοῦ στάσει, ἐθεώρησαν τὴν σχετικὴν ἀκίνησιν τῶν ὠτων αὐτοῦ. «Μόνον ὁ ἄνθρωπος» λέγει ὁ Πλίνιος «ἔχει τὰ ὠτα ἀκίνητα». Ὁμοίως ἐξεφράσθη καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν

ταίς περι τὰ ζῶα ιστορίαις αὐτοῦ (1. 11) «Ἀκίνητον δὲ τὸ οὗς ἄνθρωπος ἔχει μόνον τῶν ἐχόντων τοῦτο τὸ μῦρον».

Ὅπως δὲ ἡ διαφορὰ εἶναι λίαν καταφανὴς, ἐὰν συγκρίνωμεν τὴν εὐκίνησιαν τῶν ὄτων τῶν στενωτάτων μεταξὺ ὄλων τῶν ζῶων φίλων τοῦ ἀνθρώπου, κυνὸς καὶ ἵππου, πρὸς τὴν ἀκίνησιαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄτος. Τοῦτου δ' ἕνεκα καὶ οἱ ἀρχαῖοι θέλοντες νὰ παραστήσωσι τὸ ζῶδες τῆς ἐκφράσεως τοῦ Ἡρακλέους ἀπέδωκαν ἰδίαν ἀξίαν εἰς τὴν ἕξιν τοῦ κινεῖν τὰς κόγχας τῶν ὄτων, ὅπως τοιαῦτα ὄτα ἐφαντάζοντο ἔχοντας καὶ τοὺς Σατύρους καὶ Φαύρους. «Θὰ ἀποθάνης», λέγει ὁ Ἐπίχαρμος ἐν τῷ Βουσίριδι ἐὰν ἴδῃς τὸν Ἡρακλέα τρώγοντα :

βρέμει μὲν ὁ φάρυξ ἔνδοθ', ἀραβεὶ δ' ἄ γνάθος
ψοφεὶ δ' ὁ γόμφος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων
σίξει δὲ ταίς ῥίνεσι, κινεὶ δ' οὐάτα*.

Ὁ Ἰσχυρισμὸς ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος ἔξ ἀπάντων τῶν ζῶων δὲν κινεῖ τὰ ὄτα δὲν εἶνε ἐντελῶς ὀρθὸς, καθόσον ὅπως ἐν πολλοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ πρὸς τοῦτο ὁμοιάζουσι τῷ ἀνθρώπῳ οἱ ἀνθρωποειδεῖς πίθηκοι. Οἱ φύλακες τῶν ζωολογικῶν κήπων βεβαιούσιν ἡμᾶς ὅτι οὐδέποτε ὁ χιμπαντζῆς ἢ ὁ οὐραγοτάγγος κινεῖσι τὰ ὄτα.

Ἡ ἀπώλεια αὕτη τῆς εὐκίνησιος τῶν ὄτων παρὰ τοῖς ἀνθρωποειδέσι τῶν πιθήκων δὲν ἐξαρτᾶται ὅπως πολλοὶ ὑπέθεσαν ἐκ τῆς ἀσφαλείας διὰ τῆς ἐπὶ τῶν δένδρων ζωῆς, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἢ κόγχη, μὴ ἀναγκαζομένη νὰ τεινεταί εἰς προσοχὴν κατὰ τῶν κινδύνων, περιέπεσεν εἰς ἀχρηστίαν (γνώμη ἦν ὁ Darwin δὲν ἀσπάζεταιται), ἀλλὰ συνδέεται ὅπως καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, μετὰ τῆς γενικῆς ἐλαττώσεως τῶν πολυαρίθμων μυῶν, οἵτινες κινεῖσι παρὰ τοῖς λοιποῖς ζῴοις κατὰ χώραν ἢ καὶ ὄλην τὴν δορᾶν, ὅπως π. χ. ὅταν ἐρεθισθῶσι ταῦτα ἐπικαθήμενον ζωφίου τινός.

Παραλείποντες τὸ ζήτημα ἂν ἡ γενικὴ ἐλάττωσις καὶ ἐξαφάνισις τῶν μυῶν τῆς ἀνθρωπείης δορᾶς, ὅπως τὴν ἀπεκάλεσαν οἱ ἀρχαῖοι, ἔχη σχέσιν μὲ τὴν μεγάλην εὐκίνησιαν τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς, δι' ἧς οὗτος ἀπέκτησε τὴν ἐπιτηδεύοντα τοῦ ἀποδιώκειν δι' αὐτῆς τὰ ὀχληρὰ ἔντομα καὶ ξέεσθαι, ἐν ἧ περιπτώσει διεγείρετο κνισμὸς τις ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτοῦ, θεωροῦμεν ὡς γεγονός ἀξίον παρατηρήσεως, ὅτι οἱ αὐτοὶ μῦς, οἵτινες κινεῖσι τὰ ὄτα τῶν κατωτέρων ζῶων, διετηρήθησαν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἀτελεῖς μὲν, ἀλλ' εἰς ἀρκετὰ ἐντελῆ κατάστασιν σχετικῶς πρὸς τὸ μέγα χρονικὸν διάστημα τῆς μὴ λειτουργίας αὐτῶν.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο κατὰ τὸν Roux, γράψαντα τελευταῖον, «Περὶ τοῦ ἀγῶνος τῶν καθέκαστα μορίων ἐν ταῖς ὀργανώσεσιν» ἐξηγεῖται καθόσον οὐδεὶς συναγωνισμὸς περὶ κατοχῆς τοῦ χώρου τελεῖται ἐν ἧ θέσει εὐρίσκονται οἱ μῦς οὗτοι, ἐνῶ ἄλλα ὄργανα ἀτροφικὰ ἐντὸς τοῦ σώματος

* Ἄθην. Δειπνοσφφ. Χ. 1.

φθίνουσι σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν ἢ καὶ ἐντελῶς εἰς χώρας τοῦ σώματος, ἔνθα ὁ χώρος εἶνε στενός.

Ἐνὸσω ὁμοῦς διατηρεῖται εἰσέτι ἴχνος τῆς λειτουργίας τῶν νεύρων μῦς τινός, ἢ ὄλου ὀργάνου δὲ ἀποκλείεται ἡ πιθανότης τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ὄργανον ἢ ὁ μῦς εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ λειτουργίαν. Περὶ τῆς πιθανότητος δὲ ταύτης τοῦ νὰ κινήσῃ κατὰ βούλησιν οὐ μόνον οἱ μῦς τοῦ ὄτος, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἄλλο, οὐχὶ λειτουργούντων λειψάνων τοῦ μῦς τῆς ἀνθρωπίνης δορᾶς, δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν πλῆθος παραδειγμάτων.

Πρὸς σαφεστέρην δὲ κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω παραθέτομεν τὰς παρατηρήσεις τοῦ Darwin περὶ τῶν γενικῶν σχέσεων τοῦ δερματικοῦ μῦς, περὶ τῆς σπουδαιότητος, ἣν ἔχει ὁ μῦς οὗτος ἐπὶ τῶν ζῶων καὶ τῆς παρά τισιν ἀνθρώποις ὑπαρχούσης κληρονομικῆς λειτουργικότητος αὐτοῦ.

«Ἐκαστος, παρετήρησε βεβαίως», λέγει ὁ Darwin, «μεθ' οἷας δυνάμεως κινεῖσι καὶ τινάσσουσι τὸ δέρμα των πολλὰ ζῶα, ἰδίως δὲ ἵπποι. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸ δέρμα αὐτῶν μυϊκοῦ στρώματος.

»Λείψανα τοῦ μῦς τούτου ἐπιδεικτικὰ ἐπι λειτουργίας εὑρέθησαν καὶ εἰς διαφόρους χώρους τοῦ σώματος ἡμῶν, π.χ. ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἔνθα ὑφούσι τὰ βλέφαρα. Ἐπίσης τὸ μουσιδὲς πλάτυσμα, μεταξὺ τῶν χειλέων τῆς κάτω σιαγόνης καὶ τῶν ἐκατέρωθεν κλειδῶν διήκον, ὑπάγεται μὲν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, δὲν δύναται ὅμως νὰ κινήθῃ κατὰ βούλησιν τοῦ ἀτόμου. Ὅπως δὲ μοὶ ἀνακοινεῖ ὁ καθηγητὴς Turner ἐξ Ἐδιμβούργου, εἰς πέντε ἄλλας θέσεις εὑρετοιαύτας μυϊκὰς ἴνας, ἀνηκούσας εἰς τὸ σύστημα τοῦ μεγάλου ὑποδορείου μῦς, ἦτοι ὑπὸ τὰς μασχάλας, παρὰ τῇ ὠμοπλάτῃ κ.τ.λ. . . Πρόσωπά τινα κέκτληται τὴν εὐχέρειαν τοῦ συνέλκειν τοὺς ἐξ ἐπιπολῆς μῦς τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, οἱ μῦς δὲ οὗτοι ἀπαντῶσι κατὰ διαφόρους παραλλαγὰς καὶ ἐν πεπηρωμένη ἐν μέρει καταστάσει. Ὁ κ. A. de Candolle ἀνεκοίνωσέ μοι περιεργον παράδειγμα τῆς ἐπὶ μακρὸν παραμονῆς, ἦτοι τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον κληρονομικότητος τῆς ιδιότητος ταύτης, ὡς καὶ τῆς ἀσυνήθους αὐτῆς ἀναπτύξεως. Ὁ κ. de Candolle δὴλ. γνωρίζει οἰκογένειαν, ἧς ἐν μέλος, ὁ νῦν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἠδύνατο νὰ ἐσφενδονίξῃ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ βραχεῖ βιβλίαν διὰ μόνης τῆς κινήσεως τοῦ ἐπ' αὐτῆς δέρματος, διὰ τῆς τέχνης δὲ ταύτης ἐκέρδιζε στοιχήματα. Ὁ πατὴρ δὲ τούτου, ὁ θετός, ὁ πάππος καὶ τὰ τρία αὐτοῦ τέκνα εἶχον τὴν ιδιότητα ταύτην. Ἡ οἰκογένεια αὕτη διηρέθη πρὸ 8 γενεῶν εἰς δύο κλάδους, οὕτως ὡς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἄνω μνημονευθέντος κλάδου εἶνε ἀνεψιὸς ἐκτου βαβημοῦ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἄλλου κλάδου. Ὁ ἀπώτερος οὗτος συγγενὴς κατοικεῖ εἰς ἄλλην χώραν τῆς Γαλλίας, ὅταν δ' ἤρω-

τήθη ἂν κέκτηται καὶ αὐτὸς τὴν εὐχέρειαν τοῦ κινεῖν τὸ ἐπικράνειον δέρμα, παράυτα ἔδειξε τὴν ἰδίαν πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεύτητα.

»Τὸ παράδειγμα τοῦτο δεικνύει σαφῶς πῶς δύναται δυσάποσπαστως νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἀπολύτως ἰδιώτης τις ἀνωφελής, καταγομένη πιθανῶς ἀπὸ τῶν παμπάλαιων ἡμιανθρωπίνων ἡμῶν προγόνων· πολλοὶ πῖθηκοι ὡς γνωστὸν, χρησιμοποιοῦσι τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ κινεῖν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς πρόσω τε καὶ ὀπίσω.

»Ἐν τοιαύτῃ πεπηρωμένη καταστάσει εὐρίσκονται παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ μῦς οἱ σκοποῦντες τὴν κίνησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός (τῆς κόγχης), καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ οἱ σκοποῦντες τὴν κίνησιν τῶν διαφόρων αὐτοῦ τμημάτων, πάντες ἀνήκοντες εἰς τὸ σύστημα τοῦ ὑποδορείου μύος. Οἱ μῦς οὗτοι ποικίλλουσι κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν παρὰ τοῖς διαφόροις τῶν ἀνθρώπων, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Ἐγὼ εἶδον ἄνθρωπον δυνάμενον νὰ κινήσῃ ἅπασαν τὴν κόγχην τοῦ ὠτός πρὸς τὰ πρόσω. Ἄλλοι κινουσιν αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω· ἄλλοι τις ἐκίνοι αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἶνε δὲ πιθανόν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λόγων, οὗς εἶπέ μοι πρόσωπόν τι τῶν τοιούτων, ὅτι καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα, μετὰ ἐπανειλημμένας ἀποπειράς νὰ κινήσωμέν πως τὰ ὦτα ἡμῶν, ἀπτόμενοι συνεχῶς καὶ προσηλοῦντες ἐπ' αὐτῶν ἅπασαν τὴν προσοχὴν.

«Ἡ ἐπιδεξιότης αὕτη τοῦ τείνειν τὰ ὦτα πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν εἶνε ἀναμφισβόλως μεγίστης ὠφελείας διὰ τὰ ζῶα πρόξενος, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἀναγνωρίζουσι τὸν τόπον, ὅθεν ἐπικεῖται κίνδυνος· οὐδέποτε ὅμως ἤκουσα ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ὅτι ἔτεινε ποτε ἄνθρωπος οὕτως τὰ ὦτα καὶ ὅτι διὰ τῆς πράξεως ταύτης προσεπορίσατο ποιᾶν τινα κατὰ τοῦ κινδύνου ὠφέλειαν».

Καὶ ταῦτα μὲν καὶ ἄλλα πολλὰ λέγει περὶ τῶν πεπηρωμένων τούτων ὀργάνων ὁ Δέρβιν.

Ἐν τούτοις κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ **Abbé Maroules** ὁ φιλόσοφος **Crassot** εἶχε τὴν ἰδιότητα ταύτην. «Εἶχε τι τὸ ἰδιάζον», λέγει οὗτος, «ὅπερ εἰς οὐδένα ἄλλον εἶδον μέχρι τοῦδε, τουτέστιν ὁσάκις ἤθελε κατεβίβαζε τὰς κόγχας τῶν ὠτων του, καὶ ἀνῶρθου πάλιν αὐτὰς χωρὶς νὰ τὰς ἐγρίζη ποσῶς».

Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δὲ Ἰουστινιανὸς εὐχερέστατα ἐκίνοι τὰ ὦτα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Προκόπιος ἐν τοῖς Ἐνεκδότοις αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἡ φανερὰ τῶν Πρασίνων ἀπεκάλει αὐτὸν ἐν τῷ ἱπποδρομείῳ δημοσίᾳ καὶ μετὰ μεγάλης φωνῆς ἄνον». Βεβαίως δὲ δύναται ἡ ἰδιότης αὕτη ν' αὐξηθῆ τὰ μέγιστα δι' ἀσκίσεως. Κύριός τις τοῦλάχιστον διηγεῖτο ὅτι, ἰδὼν ἕτερον νὰ κινή τὰ ὦτα, ἐγυμνάσθη καὶ αὐτὸς καὶ κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἰδιότητα ταύτην. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἔβλεπεν, οὔτε ἠσθάνετο οὐδεμίαν κίνησιν, ἀλλ' ἐπιστήσας παρατεταμένως τὴν προσοχὴν του καὶ ἐπιμείνας ἐπὶ

πολὺ ἀπέκτησε τὴν ἰδιότητα ταύτην, ἣν κατόπι ἐκαλλιέργησε περαιτέρω. Ὑπάρχει δὲ παράδειγμα μαθητοῦ σχολείου, ὅστις ἐκίνοι τὰ ὦτα ἀσυνετῶς καὶ ἀκουσίως ἐκ τούτου δὲ ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῆ τοῦ σχολείου, ἐπειδὴ ἀδικοκῶς προὐκάλει τὸν γέλωτα τῶν συμμαθητῶν του, καὶ διετάραττε τὴν διδασκαλίαν.

Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος ἔγραψε δύο ὅλα κεφάλαια, ἐν οἷς ἀπαριθμεῖ πλήθος παραδειγμάτων ἐξ ἰδίας πείρας, δι' ὧν γίνεται φανερὸν μέχρι τίνος βαθμοῦ δύνανται οἱ μῦς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος νὰ ὑποκύψωσι εἰς τὴν θέλησιν. Παραπέμποντες τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν ψυχροσωτήριον ταύτην ἀνάγνωσιν (**De humani corporis fabrica II. 13 καὶ 17**) τοῦ ἁγίου πατρὸς, εὐχόμεθα αὐτῷ παντελῆ ἀλειτουργικότητα τῶν πεπηρωμένων μυῶν τῆς δορᾶς αὐτοῦ καὶ τῶν ὠτων.

Ἐν Βόννῃ, 12 Φεβρουαρίου 1882. **ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.**

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

τῆς Ὀλλανδίας.

Ἐν Ὀλλανδίᾳ ὁ βασιλεὺς θεωρεῖται ὡς διοικητῆς τοῦ τόπου (**Stathouder**) μάλλον ἢ ὡς βασιλεὺς. Ἐν αὐτῷ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη δόσις βασιλείως ὑπάρχει κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ δουκὸς τῆς Ἀόστης. Τὸ αἶσθημα, ὅπερ ὁ Ὀλλανδικὸς λαὸς τρέφει πρὸς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, δὲν εἶνε τόσον αἶσθημα ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μονάρχου, ὅσον αἶσθημα ἀγάπης πρὸς τὴν δυναστείαν ἐκείνην τῶν **Orange**, τὴν συμμαρισηθεῖσαν ὅλους τοὺς θριαμβοῦς του καὶ ὅλας τὰς συμφοράς του, τὴν ζήσασαν, ὡς εἶπεν, τὴν αὐτὴν ζῶν ἐπὶ τρεῖς δλοκλήρους αἰῶνας. Ἡ χώρα κατ' οὐσίαν εἶνε δημοκρατικὴ, ἡ δὲ μοναρχία αὐτῆς εἶνε εἶδος ἐστεμμένης προεδρείας, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης μοναρχικῆς ἐπιδείξεως. Ὁ βασιλεὺς ἀπαγγέλλει λόγους ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κατὰ τὰς δημοσίους ἐορτὰς, ὅπως παρ' ἡμῖν οἱ ὑπουργοί. Μάλιστα ἀπολαύει καὶ φήμης τινὸς ρήτορος, διότι αὐτοσχεδιάζει τοὺς λόγους του, καὶ ἀγορεύει διὰ φωνῆς εὐγλώττου καὶ ἰσχυρᾶς, καὶ πολεμικοῦ οἴστρου, ὅστις ἄφρατον διεγείρει παρὰ τῷ λαῷ ἐνθουσιασμόν. Ὁ πρίγκηψ διάδοχος **Γουλιέλμος** τοῦ **Orange**, ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ **Leyde**, ὑπέστη δημοσίους ἐξετάσεις, καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῶν νομικῶν. Ὁ δὲ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ βασιλέως, φοιτᾷ εἰς τὸ αὐτὸ πανεπιστήμιον, εἶνε μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν φοιτητῶν καὶ προσκαλεῖ παρ' αὐτῷ εἰς δεῖπνον τοὺς καθηγητὰς καὶ συμμαθητὰς του. Ἐν Χάγῃ ὁ πρίγκηψ **Γουλιέλμος** μεταβαίνει εἰς τὸ καφεπωλεῖον, συνδιαλέγεται μετὰ τῶν γειτόνων αὐτοῦ, καὶ περιπατεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων αὐτοῦ νέων. Εἰς τὸ δάσος ἡ βασίλισσα κáθηται ἐπὶ ἐδωλίου πλησίον πτωχῆς γυναικός. Δὲν δύναται δὲ νὰ κατηγορήσῃ τις αὐτοὺς ὅτι ποάττουσι ταῦτα